

РЕШЕНИЕ № 2284

№ .....

15.04.2020г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО, II-В въззивен състав, в закрито съдебно заседание на петнадесети април две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНЕЛИЯ МАРКОВА
ЧЛЕНОВЕ: ПЕПА МАРИНОВА-ТОНЕВА
Мл. съдия КРИСТИЯН ТРЕНДАФИЛОВ

като разгледа докладваното от съдия Маринова-Тонева ч.гр.дело № 1283 по описа за 2020 година, за да постанови решение, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 – 438 ГПК.

Образувано е по жалба на Р. ГИГОРОВ РАДОВ, длъжник по изп.д. № 20198390400165 по описа на ЧСИ Ирина Митова-Кирезиева, рег. № 839 на КЧСИ, срещу разпореждане на съдебния изпълнител, съдържащо се в съобщение с изх. № 10719/06.12.2019г., с което било отказано присъждане на направените от длъжника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 790 лв. Жалбоподателят поддържа, че атакуваното разпореждане е незаконосъобразно, в противоречие с нормата на чл. 79, ал. 1, т. 1 вр. чл. 433, ал. 1, т. 3 ГПК. Като орган, натоварен да проведе изпълнението, съдебният изпълнител бил компетентен да се произнесе по въпроса за дължимите разноски съгласно чл. 79 ГПК както в хипотезата, когато разноските по изпълнението са дължими от длъжника, така и в хипотезата, когато са дължими от взыскателя. Моли съда да отмени атакуваното разпореждане и да върне делото на ЧСИ за събиране на разноските от взыскателя. Претендира разноски за настоящото производство.

Взыскателят по изпълнението и ответник по жалбата – ИА „ВОЕННИ КЛУБОВЕ И ВОЕННО-ПОЛИЦИЙНО ДЕЛО“, е депозирал писмени възражения по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК, с които оспорва жалбата и моли съда да я остави без разглеждане, евентуално - без уважение.

По делото са представени мотиви на ЧСИ, с които е заявено становище за недопустимост, евентуално – за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в едноседмичния срок по чл. 436, ал. 1 ГПК (чрез пощенски оператор на 17.12.2019г.) и от процесуално легитимирано лице. Съдът приема, че жалбата е насочена и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител - относно разноските по изпълнението (чл. 435, ал. 2, т. 7

ГПК), доколкото липсва основание за ограничително тълкуване на същата разпоредба.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Отговорността за разноски е обективна, безвиновна отговорност за неоснователно причинени имуществени вреди в резултат на водено спорно производство. Реализирането на тази отговорност е предпоставено от признаване на дължимост на разноските в полза на една от страните чрез присъждането им с акт, ползващ се с изпълнителна сила, въз основа на който за кредитора да се породи право на принудителното изпълнение. По аргумент от чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК, при прекратяване на изпълнителното производство на някое от основанията по чл. 433, ал. 1 ГПК, направените разноски по изпълнението остават за сметка на взыскателя, т.е. не се възлагат в тежест на длъжника. От посочената норма обаче не следва извод, че направените от длъжника разноски се възлагат в тежест на взыскателя. Уредените в т. 1 и 2 на чл. 79, ал. 1 ГПК хипотези само изключват приложението на общото правило за отговорност на длъжника, но не създават правило за разпределението на отговорността за направените от него разноски.

Ето защо съдът намира, че присъждането в полза на длъжника на разноски в изпълнителното производство е извън приложното поле на чл. 79 ГПК. Неоснователни са доводите в жалбата, обосноваващи приложимост на чл. 78, ал. 4 ГПК в изпълнителното производство. При присъждането на разноски в полза на ответника при прекратяване на делото съдебното решение създава в негова полза изпълнителен титул, какъвто разпореждането на съдебния изпълнител, без нарочна санкция от закона, не може да създаде. Допълнителен аргумент за неприложимост на нормата е това, че основанието за присъждане на разноски в полза на взыскателя, в т.ч. и адвокатски хонорар, не е чл. 78 ГПК, а специалната норма на чл. 79 ГПК.

С оглед изложеното съдът намира, че процесуалният закон не урежда възможност съдебният изпълнител да присъди на длъжника направените от него разноски при прекратяване на делото. Отговорността на взыскателя може да бъде реализирана единствено в спорно исково производство, при което уважаването на претенцията с осъдително решение ще бъде основание за издаване на изпълнителен лист и принудително удовлетворяване на вземането. Отказът на съдебния изпълнител да присъди в полза на длъжника сторените разноски е правилен, а жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № на СГС 157675/19.12.2019г., подадена от Р~~ОБЩИ~~ Г~~РАДИ~~ Р~~АДИ~~, длъжник по изп.д. № 20198390400165

22

по описа на ЧСИ Ирина Митова-Кирезиева, рег. № 839 на КЧСИ, срещу разпореждане на съдебния изпълнител, съдържащо се в съобщение с изх. № 10719/06.12.2019г., с което е отказано присъждане на разноски в полза на длъжника в размер на 790 лв., като неоснователна.

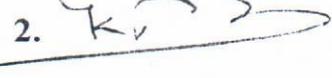
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

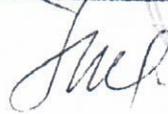

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

РЕШЕНИЕТО Е ВЛЯЗЛО
в сила на 15.04.2020г.
Председател: ..... Секретар: .....

Вярно с оригинала
Секретар: